

Trečiadienis, spalio 23-ioji

Karlas Merfis buvo doras ir mielas žmogus, šeimos gydytojas, vienas auginantis du mažus vaikus. Jis dirbdavo viršvalandžius ir kaip įmanydamas stengėsi padėti savo pacientams, kurių sąrašas vis ilgėjo. Itin sunkūs jam buvo pastarieji dveji metai, mirus Ingridai, mylimai žmonai, o ir darbe kai kuriais atžvilgiais nebuvo pyragai, ypač kai tekdavo pranešti diagnozę mirtinai sergantiems pacientams. Tačiau jis niekada nebūtų galėjęs pagalvoti turįs priešų, o ypač tokių, kurie jo nekęstų taip stipriai, kad linkėtų mirties.

Ir planuotų jau šiąnakt jį nužudyti.

Žinoma, kad ir kaip stengtumeis, visiems neįtiksi, ir jis pats savo darbe tuo ne kartą galėjo įsitikinti. Dauguma jo pacientų buvo ma-lonūs žmonės, tačiau pasitaikė ir tokių, kurie nevengė išbandyti tiek jo, tiek ir kolegų medikų kantrybės. Bet jis vis tiek stengėsi su visais elgtis vienodai.

Vėlų spalio vakarą, išsimaudęs ir šlapią golfo aprangą pakeitęs švariais drabužiais, prie klubo baro kartu su kitais turnyro dalyviais saikingai gurkšnodamas antrą limonado ir citrinų sulčių kokteilio taurę ir vogčiomis dirstiodamas į savo rankinį laikrodį, — rūpindamasis, kaip jam reikės pasišalinti, — jis suprato, kad pirmąkart per keletą metų jaučiasi laimingas ir džiaugiasi. Jo gyvenime vėl buvo moteris. Jų draugystė užsimezgė dar visai neseniai, tačiau jis jau buvo

ją nepaprastai pamėgęs. Taip pamėgęs, kad šiandien, žaisdamas golfą, pagalvojo, ar tik nebus jos įsimylėjęs. Tačiau, būdamas labai uždaras, savo kompanionams apie tai neprasitarė.

Kelios minutės po šeštos, susirūpinęs dėl to, kad jau vėlus metas, jis išgėrė likučius, nė neįtardamas, jog lauke, kur buvo tamsu ir siaurėje vėjo šuorai, jo laukia kažkoks žmogus.

Stefanė, jo sesuo, šiandien parvežė vaikus iš mokyklos ir pažadėjo pabūti su jais, kol namo grįšiąs jis su aukle. Bet ne vėliau kaip be penkiolikos septintą vakaro jai reikės kartu su vyru važiuoti į dalykinę vakarienę, o Karlas tikrai nenorėtų, kad ji vėluotų. Padėkojęs labdaringų golfo varžybų rengėjui ir išklausęs savo komandos draugų komplimentus už gerą žaidimą, jis nekantriai pasišalino iš „devynioliktosios duobutės“*, kurioje nusimatė ilgas, gal net iki išnaktų, vakarėlis su gėrimais. Karlas turėjo svarbesnių reikalų nei išgertuvės su golfo partnerių kompanija, nors toji buvo ir miela. Jo laukė pasimatymas. Labai karštas pasimatymas po trijų dienų išsiskyrimo, apie kurį pagalvojus jo širdis imdavo virpėti lygiai taip pat, kaip paauglystėje.

Siaučiant vėjui ir lyjant jis nuskubėjo per automobilių aikštelę į tolimąjį jos kraštą, kur buvo palikęs automobilį. Prisiartinęs atidarė bagažinę ir ėmė jį krepšį su golfo reikmenimis. Paskui, paskendęs mintyse apie jo laukiantį vakarą, į šoninę krepšio kišenę įdėjo nedidelį sidabrinį prizą, kurį buvo laimėjęs, ir užtraukė užtrauktuką. O, Dieve, ji buvo tikras saulės spindulys jo gyvenime! Pastarieji dveji metai, mirus Ingridai, Karlui buvo virtę tikru pragaru, iš kurio jis dabar jau vadavosi. Niūrus laikotarpis po žmonos mirties buvo toks ilgas, kad jis nedrįso nė pagalvoti, jog kada nors galėtų būti kitaip.

Karlas Merfis nepastebėjo juodai apsirengusio žmogaus, tykiausiai gulinio po languota šuns gūnia ant galinės sėdynės, ir nė kiek nesuko galvos dėl neišsijungusio salono apšvietimo atidarius vairuotojo

* Devynioliktąja duobute vadinamas prie golfo aikštyno esantis baras arba restoranas (sl.).

dureles. Atrodė, kad kasdien nustoja veikti vis kitas jo senstančios „Audi“ mechanizmas arba veikia su pertrūkiais, kaip degalų lygio rodiklis. Jis jau buvo užsakęs naują „A6“, kuri turėtų atvykti per keletą artimiausių savaitių.

Įsitaisęs prie vairo, prisisegė saugos diržą, užvedė variklį ir įjungė artimašias šviesas. Paskui perjungė radijo imtuvą iš „Classic FM“ į „Radio 4“, norėdamas pasiklausyti nors antros žinių pusės, išriedėjo iš aikštelės ir nuvažiavo siauru keliuku palei aštuonioliktąjį Heivardso viržyno golfo klubo lauką. Pasirodžius priešpriešiais artėjančio automobilio šviesoms, pasuko į kelkraštį jo praleisti. Tuo metu, kai jau ketino spustelėti akceleratoriaus pedalą, už nugaros kažkas staugia sujudėjo ir užspaudė jam nosį ir burną kažkokia drėgna ir aitaria medžiaga.

Trumpą akimirką, bandydamas priešintis, jis kaip medikas netruko suprasti, jog tai chloroformas, bet tuojau pat smegenis apgaubė migla, pėdos atleido pedalus, o rankos — vairą.

2

Trečiadienio vakaras, spalio 23-ioji

Iš tamsos, priglaudęs žiūronus prie akių, jis visą dėmesį buvo sutelkęs į moterį, kurią labai karštai mylėjo. Ant šalia stovinčio stalo gulėjo naktinio matymo žiūronai nuo jo medžioklinio arbaletu. Jais naudodavosi išjungęs šviesą. Ji dabar gėrė baltąjį vyną, jau ketvirtą taurę šįvakar, ir sunerimusi skambino telefonu. Trumpam atlošusi galvą, nusibraukė savo raudonus plaukus, užkritisusius jai ant dailaus veido. Ji taip darydavo visuomet, kai būdavo susierzinusi arba dėl ko nors nervindavosi.

Jis neatsilieps, mano meile, mano mieliausioji, tikrai neatsilieps.

3

Trečiadienio vakaras, spalio 23-ioji

O, Dieve, na ir vyrai! Ir kas gi kaltas? Gal ji pati? Ar jie?

Gyvenime kartais pridarai didelių kvailysčių, pagalvojo Redė. Tiesa, iš pradžių taip neatrodo; nuovoką atgauni tik tada, kai jos tau atsirūgsta. Jai reikėjo dvejų metų — tiek laiko ji ignoravo savo šeimos, draugų ir draugų, o galiausiai ir policijos patarimus. Tam, kad suprastų, koks pavojingas yra Braisas Laurentas, vyras, su kuriuo susipažino vienišų širdžių svetainėje ir kurį įsimylėjo, ji užtruko dvejus metus.

O kad ji dabar, atsivėrus akims, galėtų atsukti laiką atgal.

Dieve, maldauju.

Ji niekada nebūtų lindusi į tą pažinčių agentūros interneto svetainę ir nieku gyvu nebūtų rašiusi tos kvailos žinutės.

Vieniša raudonplaukė, kuriai dvidešimt devyneri, o širdyje vis dar rusena meilė, laukia, kas pakurstys ugnelę. Galime kartu praleisti laiką, draugauti, o galbūt — kas žino? — nuveiksime ir ką nors daugiau?

Dauguma atsakymų tebuvo visiškas niekalas. Jos draugės, beje, buvo perspėjusios, kad daugybė vyrų, kurie atsiliepia į tokias žinutes, tėra paprasčiausi melagiai — vedę ir tik ieškantys progos greitai pasidulkinti.

Ką gi, savo draugėms ji atsakiusi, jog greitas ir trumpalaikis seksas jos nedomina, bet ilgalaikis seksas būtų visai neblogai! Keletą metų tąsydamasi su savimyla Dominyku ji nepatyrė nieko panašaus, nes šis bukalgalvis, praėjus vos trisdešimčiai sekundžių po trisdešimties sekundžių dulkinimosi, jau tikrindavo savo elektroninį paštą.

Be to, Redė manė esanti pakankamai gudri, kad atskirtų aferistą nuo padoraus vyro.

Klydo.

Labai klydo.

O šįkart dar labiau nei bet kada anksčiau.

Gurkšnodama „Sauvignon Blanc“ ir klausydama telefono signalų, ji nė neįtarė, kad yra stebima. Trys. Keturi. Penki. Šeši. Skaičiavo ji signalus. Ir vėl balso paštas. Pusė devynių vakaro. Jis jau pusantros valandos vėlavo į pasimatymą. Kur jis dabar, po velnių, yra?

Šįkart ji, supykusi ir įsižeidusi, nepaliko jokios žinutės.

4

Trečiadienio vakaras, spalio 23-ioji

Čia tai tikras *vyras*! O, taip. Tikrų tikriausias! Iš didžiulio juodo „Jawbone“ garsiakalbio veržėsi Van Morisono „Queen of the Slipstream“, užliedama jo ankštą butą nuostabiais žodžiais, kurie jam kadaise atrodė skirti Redei.

Virš jo gyvenąs senas niurzglys beldė savo lazda į lubas — subingalvis taip elgdavosi kiekvieną kartą, kai tik jis vėlai klausydavosi muzikos. Tačiau jam dėl to nebuvo nei šilta, nei šalta.

Ji buvo tikra „Siautulingoji dama“. Jo dama.

Širdžių dama.

Redė.

Juk tai — širdžių damos spalva.

Bet ji atstūmė jį.

Ir pažemino.

Skaudėjo? Taip, skaudėjo. Kasdien, kasnakt, kiekvieną minutę. Kiekvieną akimirką.

Jam pasisekė gauti šį butą, pro kurio langą atsivėrė šis vaizdas. Kam lemta įvykti, tai ir įvyksta. Kaip lemta buvo sutikti Redę. Atitraukęs nuo akių žiūronus, jis pakratė galvą, jausdamas viduje šėls-

tantį įniršį. Tiek jau to, jų santykiuose pasitaikė negerų dalykų, tačiau tai jau praeitis.

Jis žvelgė į jos lūpas, kuriomis Redė lietė vyno taurę. Lūpas, kurias jis kadaise bučiavo, švelniai ir aistringai. Lūpas, kurias jis piešdavo jos kartoniniuose eskizuose, iš kurių vienas — provokuojamai besišypsančios lūpos — įrėmintas kabojo ant sienos. Ant jo buvo užrašyta „Panelė-uogelė!“.

Lūpos, kurios buvo išbučiavusios jo visą kūną, nuo galvos iki kojų. Jis negalėjo pakelti minties, kad šios lūpos bučiuoja kitą vyrą. Šios lūpos priklausė jam. O nuo minties, kad kitas vyras liečia jos švelnią odą, laiko ją nuogą savo glėbyje, išsiskverbia į ją, jį tarytum leidiniu vandeniu kas perliedavo. Pagalvojęs apie jos akis, išmeigtas į kito vyro akis, jai patiriant orgazmą, jis imdavo drebėti iš bejėgiško įtūžio.

Bet šįkart jau nebe taip bejėgiškai kaip anksčiau. Jis jau turėjo planą.

Jei nepriklausysi man, tai nepriklausysi ir niekam kitam.

Užtraukęs užuolaidas jis vėl įjungė kambaryje šviesą. Paskui kurį laiką dar stebėjo ją viename iš ekranų, eile pritvirtintų prie sienos. Ji vėl skambino. Klausytis jos telefoninių pokalbių buvo labai paprasta, nes jos mobiliajame jis buvo slapta įdiegęs internetu įsigytą programinę įrangą „SpyBubble“. Ši įranga leido jam klausytis visų jos pokalbių, nepriklausomai nuo jos buvimo vietos, nepriklausomai nuo to, ar ji naudojasi telefonu, ar ne, taip pat automatiškai gauti visų tekstinių pranešimų — tiek gaunamų, tiek siunčiamų — kopijas, visų telefonų numerius, į kuriuos skambina ji pati ir iš kurių skambina jai, visų interneto puslapių, kuriuose ji lankosi, adresus, visas fotografijas, be to, kas jam buvo labai svarbu, GPS įranga leido visuomet žinoti, kur ji bet kuriuo metu yra.

Jis stebeilijo į savo nuotraukas, kurios, dailiai įrėmintos, kabojo ant sienų. Štai čia jis puikuojausi Henlio regatoje, vilkįs rausvą „Le-

ander“ švarką, su šiaudine skrybėle ant galvos, labai panašus į jauną Džordžą Klunį, o jam ant peties sėdi Redė, vilkinti laisvai krintančią suknelę, su plačia skrybėle ant galvos. Čia pat buvo dar viena jo nuotrauka, kurioje jis nufotografuotas su odiniu piloto šalmu, įsitaisęs „Tiger Moth“ kabinoje. Dar vienoje nuotraukoje jis nufotografuotas Gatviko oro uosto Skrydžių valdymo centre. Dar kitoje nuotraukoje atrodo labai žavingai — su studentiška plokščia kepuraite ant galvos ir mantija Sorbonos universiteto Paryžiuje baigimo proga. O dar kitoje nuotraukoje taip pat su studentiška kepuraite ir mantija, tačiau jau kita, daktaro laipsnio suteikimo Sidnėjaus aviacijos mokykloje, proga. Čia kabėjo ir jo labai mėgstama nuotrauka, kurioje jis vilki ugniagesio uniformą. Šalia jos — nuotrauka, kurioje spaudžia ranką princui Čarzlui. Dar kitoje, panašioje, nuotraukoje jis spaudžia ranką serui Polui Makartniui. Įspūdinga, tiesa? Nuotraukos vertos damos dėmesio, tiesa?

Tačiau ji atstūmė jį.

Tai jos šeima savo melais užnuodijo jų santykius. Taip pat ir jos draugai. Kaip ji galėjo klausytis jų ir tikėti tomis kalbomis? Per savo kvailą galvą ji viską sugriovė.

Jis padidino muzikos garsą, tikėdamasis nustelbti ramybės neduodančias mintis ir nekreipdamas dėmesio į dar vieną pono Niurzgaliaus „bum-bum-bum“ į lubas.

Paskui jis vėl paėmė į rankas žiūronus, išjungė šviesas, nuėjo prie lango ir truputėlį atitraukė užuolaidas. Matyti ją gyvai buvo daug mieliau, nei stebėti vaizdą ekranuose ir klausytis garsų iš jos kambarių. Dabar dar geriau jautė jos skausmą. Jis pažvelgė į antro aukšto langą kitoje siauros gatvelės pusėje. Jos svetainėje degė šviesa, todėl jis matė ją kuo aiškiausiai. Ji laikė telefoną prie ausies ir atrodė labai susisielojusi.

Taip tau ir reikia.